

μυκοποιῶν, ζητοῦσιν ἐπὶ πίνακος τὴν κεφαλὴν τῶν ἐστει-
ρημένων ἀδείας συναδέλφων των, οἵτινες καὶ μετέρχον-
ται τὸν φαρμακόμενον. Θέλομεν ἐπανέλθει καὶ θὰ στη-
λιτεῦσωμεν ὀνομαστί ἕνα ἕκαστον, τῶν υποκινούντων
παντὶ τρόπῳ τὴν θηριώδη ταύτην ἐξόντωσιν.

Σφῆκα.

ΛΕΪΛΑΪ—ΚΑΔΡ.

Ἄμα εἰσελθὼν, νομίζεις ὅτι εὐρίσκεσαι εἰς τινὰ τῶν
μυθῶν ἐκεῖνων θαλάμων τῆς Χαλιμάς, ἐκπλήττεσαι
ἀγνοῶν τί πρῶτον νὰ ἴδῃς, τί πρῶτον νὰ θαυμάσῃς. Ἐ-
χεις ἐνώπιόν σου τὴν μεγίστην εὐρωπαϊκὴν κομψότητα
συνηνωμένην πρὸς τὸν πλοῦτον τῆς ἀσιατικῆς πολυτε-
λείας.

Κάτοπτρα περίχρυσα μετὰ πολυφώτων ἐκ καθαροῦ
χρυσοῦ ἐκατέρωθεν· ἀνάκλιτρα ἐκ βελούδου βαρυτίμου,
ποῦ καὶ ποῦ στιζόμενα διὰ χρυσῶν ἀστέρων, καθίσματα
τοῦ αὐτοῦ ῥυθμοῦ καὶ χρώματος.

Τράπεζα κυκλωτερῆς ἐκ μωσαϊκοῦ λεπτοτάτης κατα-
σκευῆς φλωρεντινοῦ καλλιτέχνου, ἧς ὁ ποῦς ἐκ ξύλου
ἐβένου, περιτέχως γαγλυμμένος, κοσμεῖται διὰ χρυσῶν
ἀνθέων καὶ καρπῶν διαχυνομένων ἐπὶ κεράτων τῆς Ἀ-
μαλθείας τριῶν, ὧν αἱ κορυφαὶ καμπύλαι ἐν τῇ βάσει
σχηματίζουσι τοὺς τρεῖς, ὡς εἶπεῖν, δακτύλους τοῦ τρα-
πέζιου ποδός.

Παραπετάσματα ἐκ στόφας βαρείας καταπιπτούσης
καὶ διὰ ζωηρῶν ρευμάτων ποικιλλομένης· οἱ ἦλοι ἐφ' ὧν
συμπυτσομένοι προσδέονται εἰς τὰ πλάγια τῶν παρα-
θύρων, ὅπως ἀφίνωσι δίοδον τῷ φωτὶ, εἰσὶν ἀργυροὶ με-

τὰ πλακῶν ἐπίσης ἀργυρῶν καὶ τὴν πανσέληνον ἀπεικα-
ζόντων.

Κλίνη, ἧς μόνη ἡ θέα καὶ τὸ ἀναπαυτικὸν οἶονεῖ ἐπι-
τακτικῶς τὸν ἄνθρωπον προκαλοῦσι, γαργαλίζει τὴν φαντα-
σίαν, ἀχαλινώτους ἀναπλάττουσα τρυφὰς καὶ ἀπολαύσεις,
ἧς μόνος ὁ παράδεισος τοῦ Μωάμεθ ὑπισχνεῖται τοῖς πι-
στοῖς. Οἱ τέσσαρες πόδες, εἰς κεφαλὰς λεόντων κατα-
λήγοντες, εἰσὶν ἀργυροὶ, αἱ δὲ ἄνωθεν τῆς στρωμνῆς στή-
λαι ἐπίσης ἀργυροὶ, περικυκλοῦνται δι' ἀνερπύζοντος
χρυσοῦ κλάδου φύλλων καὶ ἀνθέων, ἐκ τοῦ κέντρου τῶν
ἀπείρων ἐκφύονται, ὡς κορυφαὶ τῆς στήλης, τέσσαρες ἡμι-
σέληνοι μετ' ἀστέρων ἐξ ἀδαμάντων, σελαγιζόντων ἐν
τῷ κέντρῳ. Ὁ οὐρανὸς τῆς κλίνης ἐκ πρασίνου βελούδου,
καταστίκτου ὑπὸ χρυσῶν ἀστέρων, ἔχει ἀκριβῶς ἐν τῷ
μέσῳ τὴν πανσέληνον χρυσῆν ὡσαύτως καὶ ὠραῖον πρό-
σωπον γυναικὸς εἰκονίζουσαν, ἀκτινοβόλον. Τὸ ὑποκάτω
πρῶτον προσκεφάλαιον, ὡσαύτως ἐκ πρασίνου βελούδου
ἀστροκεντήτου, ἀπολήγει εἰς τέσσαρας χρυσοῦς κροσσούς
κατὰ τὰ τέσσαρα ἄκρα, ἐπίκεινται δὲ αὐτῷ δύο λευκό-
τατα ἐκ πέλων εἰς τὴν ἐλαφροτάτην πίεσιν ὑποχω-
ροῦντα, καὶ παρέχοντα ταῖς κεφαλαῖς τῶν κοιμωμένων
μακαριότητα ἀναπαύσεων.

Πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου μέγα κάτοπτρον καθηλω-
μένον, ἐκατέρωθεν δὲ, πρὸς τὸ μέρος τῶν ποδῶν καὶ τῆς
κεφαλῆς ἄλλα δύο, ὧν αἱ μὲν βάσεις στηρίζονται ἀπὸ
τῶν ἀργυρῶν κιγκλιδίων τῆς κλίνης, αἱ δὲ κορυφαὶ ἤρτηνται
διὰ χρυσῶν σειρητιῶν ἐκ τῶν ἀκτίνων τῆς πανσελήνου.

Ὁρολόγιον πολυτελές, ἀριστα ἐξεργασμένον, πλήρες
ἀγαλματιῶν ἀργυρῶν, χρυσῶν, ἐρωτιδέων, μικρῶν ζῴων
φαντασιωδῶν, ἀνθέων, ἀπάντων ἐν συμπλέγμασι ποικί-
λοις, κρέμαται ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Τάπησ περσικὸς, χνοώδης, οὔτινος τὰ ζωηρὰ χρώμα-
τα, φαίνονται κυματούμενα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ πρῶ-
του εἰσερχομένου.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Οἱ ἔνω, ΓΙΑΝΝΗΣ.

Γιάννης (καθ' ἑαυτὸν εἰσερχόμενος
δρομέως).

Γιάννη! Γιάννη! μοῦ φαίνεται ὅτι ἔκαμες καμμίαν
ἄνορθογραφίαν μὲ τοὺς παπαγάλλους.

Κλεάνθης (λαμβάνων αὐτὸν τοῦ
ὠτός).

Ἔδωσες τρεῖς εἰς τὸ ψάρι καὶ μοῦ ἔγραψες ἐδῶ τέσ-
σαρες ἔ; Λοιπὸν μὲ κλέπτεις; λοιπὸν μὲ ληστεύεις;

Γιάννης.

(Ἰδίᾳ). Ἐφερα τὸν ἄλλον!

Κλεάνθης (Σιγῇ πρὸς τὸν Γιάν-
νην).

Αὐτὰ σου εἶπα νὰ ὑπαγορεύσῃς; Ἀπολογήσου τούλα-
χιστον δεξιᾷ. (Ὁ Γιάννης μεταβαίνει πρὸς τὰ δεξιᾷ του.
(Ποῦ πηγαίνεις;)

Γιάννης.

Δεξιᾷ δὲν μου εἶπατε; (Ἰδίᾳ) Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος καὶ
τοὺς παπαγάλλους καὶ ἑμένα! (Γεγονῶς) Μίαν στιγμὴν.

Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδῶ συμβαίνει κατὶ λάθος. (Ἐξέρχεται).

Πηνελόπη

Τί λέγετε λοιπὸν τώρα;

Κλεάνθης.

Μὴ βιάζεσθε, παρακαλῶ. Ὑπάρχει, ὡς βλέπετε, ἀμ-
φιβολία περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ μάρτυρος. Ὑπάρχει καὶ
ἕτερος μάρτυς κατηγορίας. (Τακτοποιῶν κύκλῳ τὰ κα-
θίσματα) καὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων πρέπει νὰ
ἀκούσῃ καὶ αὐτόν. (Ὁ Γιάννης ἐπιστρέφει κρατῶν τὸν
ἕτερον φωνογράφον). Ἴδου αὐτός! Τώρα, κάτου τὴν κε-
φαλὴν! Εἰς τὰ γόνατα! (Ἐξάγων τὸ ἐρυθρὸν του μανδή-
λιον) Καὶ ἀφοῦ σοι λείπει ἡ αἰδῶς, καλύψου τούλάχιστον
μὲ τὸ κόκκινόν μου μανδήλιον καὶ ἄκουσον, ἄκουσον!
Ἀκούσατε κύριοι ἑνορκοὶ! (Στρέφει τὸν κύλινδρον).

Β'. φωνογράφος.

— Ἀγαπητὴ μου Οὐρανία...

Κλεάνθης.

Οὐρανία! Αὐτὴ ἡ Οὐρανία δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ δημο-
τόλογιον. Εἶναι ὄνομα συμβολικόν. Αὐταὶ αἱ γυναῖκες
εἶναι τόσον πονηραί.

Πηνελόπη (ἔντρομος)

Θεὲ μου! Ἡ ἐπιστολή μου! Καὶ εἶδα τὸν διάβολον
αὐτόν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἀλλὰ ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι

Ταῦτα δὲ πάντα μετὰ πολλῆς ἀναλογίας καὶ συμμετρίας διασκευασμένα ἀποτελοῦσιν ἐν συνόλῳ μαγεῖαν, γοητείαν, ὄναρ.

Τὸ ὄρολόγιον σημαίνει τὴν 1 1)2 τουρκιστί, καὶ τέσσαρες μαῦραι νεαρώταται δούλαι, μὲ χρῶμα ἐβένου καὶ ὀδόντας ἐλεφαντίνους, εἰσέρχονται, παρατηροῦσαι ἐὰν τὰ πάντα εἶναι ἐν τάξει.

Ἡ μὲν διευθετεῖ τὰ ἀνάκλιντρα καὶ τὰς ἐδρας, ἡ δὲ ἐξετάζει τὰ κάτοπτρα, ἡ τρίτη κλείει τὰ παραπετάσματα, ἀφίνουσα ἀνοικτὰ τὰ παράθυρα, δι' ὧν εἰσδύουσα ἡ αὔρα τοῦ Βοσπόρου δροσίξει τὸ δωμάτιον, ἡ τετάρτη ἀφαιρεῖ καὶ τὸ τελευταῖον ἔγχος κόνεως, ἐὰν ὑπάρχη, ἀπὸ τῆς τραπέζης, καὶ αἱ τέσσαρες δ' ὁμοῦ ὀρμεμφύτως περιστοιχίζουσιν εἶτα τὴν κλίνην.

Σχόλια, καὶ πονηραὶ ἐκφράσεις καὶ βλέμματα διερμηνεύοντα τὰς σκέψεις τῶν δυσυχῶν πλασματῶν, ἀνταλλάσσονται ἐν μέσῳ μειδιαμάτων, ἐφ' ὅσον ἡ κλίνη τακτοποιεῖται· ἐνίοτε, τῆς τελευταίας ταύτης ὑπηρεσίας ἐκτελουμένης, αἰφνίδιοι ἐναγκαλισμοὶ καὶ φιλήματα φλεγόμενων χειλέων κροτοῦσιν ἐλαφρῶς καὶ κυλίσματα ζευγαρωτὰ εἰς τὸ πρὸς τὰ ἐξω ἄκρον τῆς κλίνης, ὑπὸ δειμαλέων πρὸς τὴν θύραν συνοδευόμενα βλεμμάτων.

Ἐκδήλωσις αὕτη τοῦ κοχλάζοντος ἐνδοθεν πόθου, ἐξαφίς τῶν αἰσθήσεων καὶ τῆς θερμῆς φαντασίας, ἀναπλαττούσης ἐν ταῖς ζωηραῖς κεφαλαῖς τῶν μαύρων παρθένων ὄλον ἐκτιλυθησόμενον ἐντὸς μικροῦ δρᾶμα.

Ἡ ἀναταραχθεῖσα κλίνη ἐκ νέου διευθετεῖται, καὶ ὁ κῶδων τοῦ ὄρολογίου δις ἀναπάλλων τὸν ἥχόν του, τρέπει εἰς φυγὴν τὰς τέσσαρας κόρας.

Λεπτὰ τινα μόλις παρήλθον, καὶ εἰσέρχεται ἀνὴρ καταβεβλημένος ὡς εἰ ἐπανήρχετο ἐκ κοπιῶδους ἐργασίας. Σπογγίζει τὸ περιρρέμενον ἰδρωτὶ μέτωπόν του διὰ λευκοῦ καὶ λεπτοῦ μανδυλίου, ἔχοντος κατὰ τὰ τέσσαρα ἄκρα μικύλλον τὸν αὐτοκρατορικὸν τουρᾶν, ἐκβάλλει ἐν

— Οὐφ !

Ἐπὶ μέσου τοῦ στήθους· κεκμηκῶς δὲ καταπίπτει ἐφ' ἐνὸς τῶν ἀνακλίντρων.

(Ἡ συνέχεια προσεχῶς).

Δερβίς Ἀβουδεκέρ.

ΕΚ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθ.)

Φαίνεται ὅτι ἡ ἡρώϊς μου εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἶχε μαντεύσει τὰς χορευτικὰς μου διαθέσεις, διότι καθ' ἣν στιγμὴν ὀρχουμένη διήρχετο πλησίον μου, μοὶ ἐκσφενδονίζει ὑπεράνω τοῦ ὤμου τοῦ συντρόφου τῆς, συνοδευόμενας δι' ἐκφραστικῆς κινήσεως τῆς χαριέσσης κεφαλῆς, τὰς λέξεις: «Κατόπιν...κατόπιν εἰς τὸ δεύτερον βάλς...»

Τοιαύτη ἐνδειξις εὐνοίας μ' εὐχαρίστησε πολὺ, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μὲ κολακεύσῃ ἰδιαιτέρως. Γινώσκω ἐκ πείρας ὅτι ἡ φύσις δὲν μ' ἔχει προικίσει διὰ τῶν προσόντων καὶ τῶν ιδιοτήτων ἐκείνων, αἵτινες δύνανται νὰ συγκινήσωσιν ἢ νὰ ἐξακτῆσωσιν οἶαν δῆποτε κεραυνοβόλον ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων γυναικὸς, καὶ διὰ τοῦτο ἀπέδωκα τὸ γεγονός εἰς ἔμφυτον τῆς ἡρωίδος μου ἀγαθότητα, ἥτις δύνამαι νὰ εἶπω ὅτι εἶναι κοινὴ εἰς τὰς πλείστας τῶν ὁμοφύλων τῆς. Ἄλλως τε ἔχω παρατηρήσει ὅτι κατ' ἐξοχὴν αἱ Γερμανίδες κατέχουσιν εἰς ἀπίστευτον βαθμὸν τὸ θαυμάσιον ἐνστικτὸν νὰ διακρίνωσιν εὐθὺς τοὺς ἀνδρας, ὧν κατὰ τύχην διήγειρον τὸ ἐνδιαφέρον· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει θεωροῦσι συνήθως ὡς καθῆκον ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς ἢ τοῦλάχιστον ὑπὸ τῆς ἀνάγκης εὐρέσεως γαμβροῦ, νὰ φανῶσι πρὸς αὐτοὺς ὅσον τὸ δυνατόν εὐμενέστερα.

Μόλις ἀντήχησαν οἱ πρῶτοι τόνοι τοῦ δευτέρου

εἶχα ἓνα προδότην, ὅστις με ἤκουε. Ἐπὶ αὐριον θὰ κλείσω ἐγὼ αὐτὸ τὸ ἀδιάκριτον αὐτί μὲ βουλλοκέρη.

Κλεάνθης.

Ἐξακολούθει ἐντοσοῦτῳ, κ. μάρτυς.

Πηνελόπη.

Ἄ! ὄχι· μὴ προχωρήσετε· σεβασθῆτε τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιστολῆς.

Κλεάνθης.

Ἄ! τώρα ρίπτομεν τὰ ὄπλα. Τὸ ὁμολογεῖς;

Πηνελόπη.

Νὰ ὁμολογήσω; Ἄλλὰ τί;

Κλεάνθης.

Τοὺς ἔρωτάς σας, κυρία.—Ἐμπρός. Θὰ πῶ τὸ ποτήριον μέχρι τρυγός! (Στρέφει τὸν κύλινδρον).

Β'. φωνογράφος.

— Δὲν ἤξεύρεις τί μακρῦρια ἔχω μὲ τὸν σύζυγόν μου.

Ἡ ζηλοτυπία του δὲν ἔχει ὄρια. Χωρὶς αἰτίαν γίνεται Κάφρος, Ὅττεντότος...

Κλεάνθης:

Κάφρος ἐγὼ, Ὅττεντότος! (Κατ' ἰδίαν) Ἄναπνέω. Προτιμῶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Πηνελόπη.

Ναί· τὸ ἀκούετε; Κάφρος, Ὅττεντότος! — Εἰς τὸ

σκαμνί, κύριε. (τὸν καθίζει διὰ τῆς βίας). Κατηγορεῖσαι ὅτι παρεβιάσας τὸ ἀπόρητον τῶν ἐπιστολῶν, ἐγκλημα προβλεπόμενον καὶ τιμωρούμενον ὑπὸ τοῦ Νόμου. Αὐτὰ εἶναι ἡ ἐπιστολή μου πρὸς τὴν ἐξαδέλφην μου καὶ ἰδοὺ τὸ πρωτότυπον (τῷ ἐγχειρίζει τὴν ἐπιστολήν.) Λοιπὸν δὲν εἶχον δίκαιον νὰ παραπονῶμαι; Ἀνάγνωσον τώρα τὸ πρωτότυπον, τὸ ὁποῖον δὲν με ἀφῆκες νὰ τελειώσω, διότι σ' ἐπίασαν τὰ νευρικά σου.

Κλεάνθης.

Ἄ! ὄχι· εἶναι ἱεροσυλία. (πίπτων εἰς τὰ γόνατα) Πηνελόπη...Εἶσαι ἀληθινὴ Πηνελόπη καὶ ἐγὼ ἄθλιος!

Πηνελόπη (εγείρουσα αὐτόν):

Ἄ! ὄχι, ζηλότυπος μόνον, δηλαδὴ τρελλὸς ὑπὸ δοκιμασίαν. Ἐλπίζω ὅτι ἡ ψυχρολουσία αὐτὴ θὰ σε θεραπεύσῃ. Ἄλλὰ εἶπέ μοι, μηχανὴ εἶναι αὐτὸς ὁ ἀξιόλογος ὠτακουστής;

Κλεάνθης.

Εἶναι ὁ φωνογράφος τοῦ Ἐδισῶνος, ὅστις σε ἤκουεν, ἐνῶ ἀπήγγελλες καὶ τα ἐκέντησεν ὅλα μὲ τὴν βελόνην του εἰς τὸ ἔλασμα αὐτό. Τώρα τὰ ἐπαναλαμβάνει ὡς ἡ ἡχώ ἐν πρὸς ἐν. Σοὶ τον προσφέρω δῶρον ἐπὶ τῇ ἐορτῇ σου καὶ ἐπιφυλάσσομαι νὰ σε διδάξω τὸν μηχανισμόν του. (Ἰδίᾳ) Τοῦλάχιστον ἄς πιστεύῃ ὅτι τὴν ἤκουσε ἀπ' εὐ-

